

Sygn. akt II Ca 655/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 lutego 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. Wydział II Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący	SSO Paweł Hochman (spr.)
Sędziowie	SSO Arkadiusz Lisiecki SSO Grzegorz Ślęzak
Protokolant	st. sekr. sąd. Alicja Sadurska

po rozpoznaniu w dniu 17 lutego 2014 roku w Piotrkowie Trybunalskim

na rozprawie sprawy z powództwa J. K. (1) i E. K. (1)

przeciwko M. K.

o alimenty

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 28 czerwca 2013 roku, sygn. akt III RC 483/08

- zmienia zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i drugim sentencji w ten sposób, że w miejsce alimentów zasądzonych w punkcie pierwszym wyroku zasądza od pozwanego M. K. na rzecz E. K. (2) tytułem alimentów za okres od dnia 28 października 2008 roku do dnia 30 września 2012r. kwotę 5.350 (pięć tysięcy trzysta pięćdziesiąt) złotych oraz na rzecz J. K. (1) tytułem alimentów za okres od dnia 28 października 2008 roku do dnia 31 lipca 2012 roku kwotę 4.850 (cztery tysiące osiemset pięćdziesiąt) złotych a w pozostałym zakresie oddala powództwo i apelację;
- znosi wzajemnie między stronami koszty procesu za instancję odwoławczą.

Sygn. akt II Ca 655/13

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 28 czerwca 2013 r. Sąd Rejonowy w Radomsku po rozpoznaniu sprawy z powództwa E. K. (2) i J. K. (1) przeciwko M. K. o alimenty zasądził od pozwanego M. K. na rzecz jego dzieci E. i J. rodz. K. alimenty w kwocie po 200 / dwieście/ złotych miesięcznie na rzecz każdego z nich , poczynając od dnia 28.10.2008 r. płatne do dnia 10-go każdego miesiąca z ustawowymi odsetkami od dnia zwłoki w terminie płatności każdej raty; oddalił powództwo w pozostałej części; wyrokowi w pkt 1 nadał rygor natychmiastowej wykonalności co do rat płatnych po dniu 28.03.2013 r. i. nie obciążył pozwanego opłatami na rzecz Skarbu Państwa.

Sąd Rejonowy ustalił co następuje :

E. K. (2), urodziła się (...), natomiast J. K. (1) urodził się (...)

Powodowie mieszkają w Niemczech od 1997 r., uczą się tam nadal. Pobierali od 1.06.2008 do 30.11.2008 r. po 124 euro miesięcznie każde z nich, a ich matka S. K. 430 euro miesięcznie z tytułu zasiłków rodzinnych i socjalnych oraz na każde z nich po 106,66 euro miesięcznie tytułem kosztów zamieszkania i ogrzewania - od 1.11.2008 r. także po 98,00 euro. W 2012 r uległy te świadczenia podwyższeniu na 1200 euro miesięcznie łącznie.

Powód J. K. (1) w latach 2008 - 2013 uczył się i uczy się nadal, zawodu elektronika- energetyka- technika budowy - do 31.08.2013 r.

Powódka E. K. (2)obecnie studiuje historię i język francuski. Płaci za to 500 euro czesnego oraz 120 euro (nie podała, za co ta kwota jest uiszczana na studiach). Powódka w lipcu 2012 r. zarabiała 400 euro miesięcznie w (...). Powód J. K. (1)pobiera aktualnie 305 euro miesięcznie z tytułu zasiłku socjalnego celem zapewnienia kosztów utrzymania, mieszkania i ogrzewania, uprzednio miał 459 euro łącznie.

Za wynajem mieszkania matka powodów, S. K., płaci od 1.10.2010 r. 240 euro miesięcznie. S. K. ma 55 lat, wykształcenie wyższe, nauczycielka nauczania początkowego, nie pracuje, przebywa stale w Niemczech, jest na zasiłku socjalnym pokrywającym koszty utrzymania w kwocie w 2008 roku -1026 euro, 1200 euro z dniem 22.05.2012 łącznie z zasiłkiem na powodów. Ma długi w Banku (...) - debet 3.000 euro i 5000 euro u osób prywatnych, nie podała w jakim celu zaciągnęła te zobowiązania.

Pozwany M. K. ma 56 lat, wykształcenie średnie muzyczne, jest z zawodu organistą Płacił - jak zeznał - po 150 złotych miesięcznie na rzecz każdego z powodów, a później po 200 zł miesięcznie na każde z dzieci.

Z załączonych kserokopii wypłat z wcześniejszych lat wynika, iż pozwany sam płacił alimenty - przed 28.10.2008 roku - na rzecz powodów w różnych kwotach, a po dacie wpływu pozwu o alimenty w niniejszej sprawie po 200 złotych miesięcznie na każdego z powodów.

Pozwany M. K.pracuje jako organista w Parafii (...)w G.od 06.09.2007 r. z zarobkiem - 954,96 netto, a brutto (...) - w 2007 roku. Za pobyt, wynajem i ogrzewanie mieszkania w domu parafialnym płacił 200 zł miesięcznie.

W 2012 roku pozwany zarabiał 1111, 86 złotych miesięcznie jako organista i opłacał 560 złotych z tytułu zamieszkania, opału, energii elektrycznej, wody, ścieków, śmieci.

Od 23.10.2012 r. pozwany jest zatrudniony w Parafii (...)na 1/2 etatu jako organista z zarobkiem 750 zł brutto od 1.11.2012 , tj. 597,02 zł netto miesięcznie.

Pozwany M. K. i S. K. mają wspólny majątek dorobkowy w postaci działki koło R. o pow. 1800 m wraz z domem.

Dnia 31.01.2012 r. sprawa rozwodowa między stronami (sygn.. akt IC562/10) tocząca się w Sądzie Okręgowym w Piotrkowie Trybunalskim została umorzona na zasadzie art.1098 k.p.c. z uwagi na zapadły wyrok w sprawie o rozwód Sądu Rejonowego B. Sądu do spraw Rodziny SF 134 z dnia 1.03.2011 r. W sprawie rozwodowej wydanej przez sąd niemiecki nie było orzeczenia o alimentach na rzecz powodów.

W świetle powyższych ustaleń Sąd Rejonowy zważył, że zgodnie z art.128 kro obowiązek alimentacyjny to obowiązek dostarczania środków utrzymania, a w miarę potrzeby także środków wychowania przez zobowiązanego uprawnionemu do alimentów. Obciąża on krewnych w linii prostej oraz rodzeństwo. Rodzice względem dzieci są zobowiązani do świadczeń alimentacyjnych wtedy, gdy nie są w stanie jeszcze same utrzymać się. Poza tym przesłanką obowiązku alimentacyjnego jest niedostatek uprawnionego. Obie przesłanki przewidziane w art. 133 § 1 i 2 kro są spełnione.

W dacie wystąpienia o alimenty powodowie byli małoletni, reprezentowani przez matkę, S. K.. Obowiązek alimentacyjny pozwanego istniał od chwili urodzenia się powodów jako niezdolnych do samodzielnego utrzymania

się. Po rozstaniu się rodziców, pozwany spełniał swój obowiązek alimentacyjny przesyłając różne kwoty, w końcu postępowania niniejszego kwotę po 200 złotych miesięcznie. Powodowie mieszkali wtedy już w Niemczech, matka, S. K. otrzymywała na ich rzecz zasiłki socjalne. Nie były to duże kwoty, ale pozwalały egzystować dzieciom pozwanego. Pozwany w tym czasie pracował jako organista, a więc spektrum jego możliwości zarobkowych było duże. Jednocześnie Sąd Rejonowy przyjął, że kwota stałych dochodów jaką otrzymywał pozwany nie była tożsama z jego całkowitymi możliwościami zarobkowymi.

Małoletnie wówczas dzieci niezdolne do samodzielnego utrzymania się miały prawo do równej stopy życiowej z rodzicami, którzy obowiązani byli do podzielenia się z nimi najniższymi dochodami - podobnie OSN 1976, Nr 9 poz.184. Oboje powodowie przebywali z matką, na której również ciążył i ciąży obowiązek alimentacyjny wobec nich. Fakt, iż matka, S. K. nie pracowała, nie pracuje i utrzymuje się z zasiłków socjalnych jest niczym nie usprawiedliwione w świetle zebranego materiału dowodowego. W ten sposób mając na uwadze przepis art. 135§ 1 kro Sąd określając obowiązek alimentacyjny od ojca wziął pod uwagę obowiązek alimentacyjny, który matka, S. K., winna spełniać wobec powodów.

Zdaniem Sądu Rejonowego usprawiedliwione potrzeby powodów obejmowały i obejmują te, których zaspokojenie zapewni im odpowiedni do wieku i uzdolnień prawidłowy rozwój fizyczny i duchowy. Natomiast możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanych do alimentacji rodziców określają zarobki i dochody jakie uzyskiwaliby przy pełnym wykorzystaniu swoich sił fizycznych i możliwości zawodowych, nie zaś są rzeczywiste zarobki i dochody.

Powodowie mają obecnie jedynie zasiłki rodzinne przyznane w Niemczech do czasu osiągnięcia pełnoletności lub zdolności zawodowych. Tym samym nie mają w pełni zaspokojonych swoich usprawiedliwionych potrzeb.

Sąd nie znalazł podstaw do uznania, iż możliwe jest zastosowanie art. 133 § 3 kro, gdzie rodzice mogą uchylić się od świadczenia alimentów względem dziecka pełnoletniego, jeśli są one połączone z nadmiernym dla nich uszczerbkiem lub dziecko nie dokłada starań w celu uzyskania możliwości samodzielnego utrzymania się.

Powodowie kończą niedługo zdobywanie zawodu, a więc dążą do usamodzielnienia się. Jeśli tego nie zrobią, zobowiązani do alimentacji rodzice, w szczególności pozwany może złożyć pozew o wygaśnięcie obowiązku alimentacyjnego wobec nich.

Obecnie powodowie znajdują się w niedostatku w rozumieniu art. 133 § 2 kro. W niedostatku znajduje się ten, kto nie może własnymi siłami zaspokoić swoich usprawiedliwionych potrzeb, a więc nie ma ku temu niezbędnych środków i nie może ich uzyskać przy wykorzystaniu swoich możliwości zarobkowych.

Zakres przyznanych świadczeń alimentacyjnych od pozwanego nie zaspokoi w pełni usprawiedliwionych potrzeb powodów, ale jest zgodny z możliwościami zarobkowymi i majątkowymi pozwanego. Współzależność między tymi czynnikami wyraża się w pełni w tym, że usprawiedliwione potrzeby uprawnionych powodów powinny być zaspokojone w takim zakresie w jakim pozwalają na to możliwości zarobkowe i majątkowe zobowiązanego(OSN z 10.10.1989 I1ICRN350/69, OSN PG 1970, Nr 2 poz. 15).

Sąd dokonał takiego zestawienia w niniejszej sprawie i oceniając możliwości zarobkowe i majątkowe pozwanego ustalił obowiązek alimentacyjny na kwotę po 200 złotych miesięcznie na rzecz każdego z powodów. Kwoty te zasądzone zostały od dnia wniesienia pozwu. Z uwagi na to, iż proces był długotrwały, poprzedzony postanowieniami o zawieszeniu postępowania z uwagi na toczącą się sprawę rozwodową., pozwany płacił alimenty w części, a więc wiedział, że spoczywa na nim obowiązek alimentacyjny wobec powodów. W opinii Sądu Rejonowego jeżeli pozwany osiąga tylko zarobki związane z wykonywaniem zawodu organisty, to nie wykorzystuje w pełni swoich możliwości zarobkowych i majątkowych. Osoba, na której ciąży obowiązek alimentacyjny powinna wykorzystywać w pełni swe siły, kwalifikacje i uzdolnienia w celu uzyskiwania dochodów niezbędnych do zaspokojenia usprawiedliwionych potrzeb osób uprawnionych do alimentacji. Jest to zgodne z art. 135§ 1 kro.

Z uwagi na powyższe rozważania Sąd zasądził alimenty na rzecz powodów w kwocie po 200 złotych na rzecz każdego z nich. Oddalił powództwo w pozostałej części mając na uwadze możliwość zarobkowe pozwanej i obowiązek alimentacyjny matki dzieci S. K..

Sąd nadał wyrokowi rygor natychmiastowej wykonalności w części zasądzonej roszczenie o alimenty. Sąd o rygorze natychmiastowej wykonalności orzekł w oparciu o art. 333 kpc.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, który zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu rażące naruszenie prawa procesowego i materialnego poprzez zasądzenie ode mnie alimentów na rzecz E. i J., w kwocie po 200 zł. mimo, że na tego rodzaju ustalenia nie powała zebrany w sprawie materiał dowodowy.

Skarżący zarzucił Sądowi Rejonowemu naruszenie w sposób rażący procedury a w szczególności braku powiadomienia o terminie rozprawy jego adwokata i podanie fałszywych i nieprawdziwych informacji podanych na str. 5 i 6 uzasadnienia wyroku i w konsekwencji rozpatrzenie sprawy bez udziału adwokata. Podniósł, że rozprawa odbyła się w pokoju, bez udziału protokolanta, gdzie sędzia w stroju cywilnym bez togi i łańcucha z godłem państwowym odczytała wyrok wbrew prawu, co doprowadziło do niedopuszczalnego wyroku.

W tych warunkach, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez oddalenie powództwa w całości oraz wniósł na czas trwania postępowania odwoławczego o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł między innymi, że Sąd pierwszej instancji nie zbadał sytuacji J. K. (1) i E. K. (2), bazując na niepotwierdzonych pisemnych informacjach ze strony S., E. i J. K. (1).

Zdaniem skarżącego wyrok zapadł w okolicznościach, w których sędzia naruszyła prawo i niezawisłość sędziowską.

Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest częściowo uzasadniona.

W przedmiotowej sprawie należy w pierwszej kolejności dokonać oceny co do zasadności podniesionych w skardze apelacyjnej zastrzeżeń, których zasadność mogłaby skutkować uznaniem nieważności postępowania z uwagi na pozbawienie pozwanej możliwości obrony. Analiza akt sprawy potwierdza okoliczność, że pełnomocnik pozwanej nie był prawidłowo zawiadomiony o terminie rozprawy poprzedzającej wydanie wyroku. Uchybiono z pewnością przepisom o pisemnym sposobie doręczenia wezwań (art. 131 § 1 k.p.c.) a zawarta na karcie 302 odwrot notatka o telefonicznym zawiadomieniu kancelarii pełnomocnika pozwanej o terminie rozprawy wobec jednoznacznego oświadczenia z jego strony o braku wiedzy o tym terminie nie może być uznana za wystarczającą. Powyższa okoliczność w realiach omawianej sprawy nie może jednak stanowić wystarczającej przesłanki do przyjęcia, że wypełniona została dyspozycja przepisu art. 379 pkt 5 k.p.c. Wskazać również należy, iż pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Omawiana sytuacja nie zachodzi gdy mimo naruszenia przepisów procesowych strona podjęła czynności procesowe. Oznacza to, że pozbawienie możliwości obrony praw strony musi być obiektywnie trwałe i niemożliwe do usunięcia (vide : wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 8 października 2013 r. sygn. akt III AUa 1469/12). Jednocześnie jak słusznie zaznaczył Sąd Apelacyjny w Poznaniu w wyroku z dnia 5 września 2013 r. (sygn. akt I ACa 661/13) analizując, czy doszło do pozbawienia strony możliwości działania trzeba w pierwszej kolejności rozważyć, czy nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, następnie ustalić, czy uchybienie to wpłynęło na możliwość strony do działania w postępowaniu, w końcu zaś ocenić, czy pomimo zaistnienia tych okoliczności strona mogła bronić swoich praw w procesie. Dopiero w razie kumulatywnego spełnienia wszystkich tych przesłanek można przyjąć, że strona została pozbawiona możliwości działania. W omawianej sprawie okoliczność, że pełnomocnik pozwanej nie został powiadomiony pisemnym wezwaniem o terminie rozprawy z pewnością nie pozbawiła pozwanej możliwości obrony jego praw, M. K. miał możliwość uczestnictwa w rozprawie poprzedzającej wydanie wyroku a co za tym idzie mógł realizować przysługujące

mu uprawnienia procesowe. Wskazać również należy, że podczas rozprawy w dniu 28 czerwca 2013 r. pozwany złożył oświadczenie o wyrażeniu zgody na jej przeprowadzenie bez udziału swojego pełnomocnika.

Treść wniesionej skargi apelacyjnej wskazuje na okoliczność, że pozwany kwestionuje ustalenia sądu rejonowego stanowiące podstawę rozstrzygnięcia. Zarzuty zgłoszone w tym zakresie prowadzą się do kontestowania obowiązku alimentacyjnego pozwanego. Powyższym zarzutem nie można odmówić częściowej zasadności. Dlatego też Sąd Okręgowy dokonując oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego przyjął odmiennie niż sąd pierwszej instancji, że strona powodowa nie wykazała, iż należą jej się alimenty obejmujące okres po dacie : w przypadku E. K. (2) 30 września 2012 r. a w przypadku J. K. (1) od daty 30 lipca 2012 r. Oznacza to, że od wskazanych wyżej dat odpada obowiązek alimentacyjny ciążyący na pozwanym. Powyższe ustalenia stanowią konsekwencję oceny złożonych przez pełnomocnika powodów dokumentów (zaświadczeń załączonych na kartach 366 i 368). Z zaświadczenia z dnia 21 stycznia 2013 wynika, że J. K. (1) podjął naukę w kolejnej szkole – (...) Szkole (...), oraz że nauka obejmuje czas niespełna ośmiu godzin tygodniowo i niespełna 12 tygodni w roku. Powód uczy się w zawodzie elektronik urządzeń i systemów. Z kolei z zaświadczenia z dnia 8 kwietnia 2013 r. wynika, że powódka E. K. (2) podjęła naukę w Szkole (...) w S.i że kształcenie odbywa się w systemie pełnym a przewidywany termin jego zakończenia wskazany został na datę 31 marca 2016 r. Nie kwestionując prawdziwości powyższych dokumentów wyjaśnić należy, że w ocenie Sądu Okręgowego ich treść nie uzasadnia uznania, że powodowie nie są w stanie utrzymać się samodzielnie. Szkoła do jakiej zapisał się J. K. (2) z uwzględnieniem polskich standardów ma raczej postać kursu doskonalenia zawodowego. Nie można uznać, że powód po ukończeniu technikum dysponując przygotowaniem zawodowym nie mógł podjąć zatrudnienia a co za tym idzie utrzymać się samodzielnie w sytuacji, w której jego nauka odbywała się w systemie 7 godzin tygodniowo. Z kolei jeśli chodzi o sytuację córki pozwanego E. K. (3) wskazać należy, że pełnomocnik powódki nie wykazała, że wyżej wymieniona przerwała studia wyższe bez uzyskania jakichkolwiek kwalifikacji, nie wykazała również, że decyzja o rezygnacji z kontynuowania studiów była usprawiedliwiona istotnymi okolicznościami natury zdrowotnej lub życiowej. Tylko w takiej sytuacji Sąd mógłby uwzględnić potrzebę dalszego jej kształcenia na innym kierunku nauki. Jednocześnie biorąc pod uwagę przeprowadzone w sprawie dowody Sąd przyjął, że do 30 września 2012 roku powódka była studentką. O powyższym świadczy nie tylko lapidarna treść dokumentu złożonego do akt sprawy (k. 263) ale również zeznania powódki złożone podczas rozprawy w dniu 12 lipca 2012 r. (k. 234).

Uzupełniając ustalenia Sądu pierwszej instancji Sąd Okręgowy uznaje, że ciążyący na pozwanym względem powodów obowiązek alimentacyjny kształtował się w okresie od daty wniesienia pozwu na poziomie po 200 zł. Powyższe ustalenie uwzględnia znikomość materiału dowodowego zaoferowanego przez powodów, którzy w istocie nie przedstawili żadnych dających się zweryfikować i ocenić dowodów pozwalających na ustalenie kosztów ich utrzymania. Charakter roszczeń z jakimi wystąpili powodowie pozwala jednak na skorzystanie w tym zakresie z zasad doświadczenia życiowego z których wynika, że dzieci kształcące się wymagają pomocy i wsparcia finansowego ze strony rodziców. Wskazana powyżej kwota w warunkach polskich stanowi jednocześnie zdaniem Sądu Okręgowego minimalny obowiązek jakim należy obciążyć rodzica uczących się a pełnoletnich już dzieci. Kwota powyższa nie przerasta jednocześnie możliwości finansowych pozwanego, który z pewnością biorąc pod uwagę wykonywane zajęcie jest w stanie osiągnąć dochody na poziomie najniższej krajowej a więc wynoszące około 1200 zł. Okoliczność, że w znacznej mierze koszty utrzymania powodów były rekompensowane z środków pomocy społecznej w ocenie Sądu nie zwalnia pozwanego z obowiązku łożenia na ich rzecz alimentów. Wskazane wyżej ustalenie uwzględnia również fakt, że obowiązek utrzymania dzieci ciążył również na ich matce S. K..

Uzupełniając ustalenia sądu pierwszej instancji stwierdzić należy, że w okresie objętym roszczeniami alimentacyjnymi powód dobrowolnie spełnił je w zakresie obejmującym łączną kwotę 8300 zł. (po 4150 zł. na każdego z powodów). Powyższe wynika z złożonych przez stronę pozwaną dowodów w postaci przekazów (akta sprawy k. od 122 do 139).

Powyższe uzupełniające ustalenia Sądu Okręgowego pozwalają na przyjęcie, że Sąd pierwszej instancji naruszył prawo materialne – przepis art. 133 § 2 k.r.o. przyjmując w sposób nieuprawniony, że powodowie nadal znajdują się w niedostatku, to znaczy, że nie mogą własnymi siłami zaspokoić swoich usprawiedliwionych potrzeb.

W ocenie Sądu Okręgowego przy rozpoznaniu sprawy doszło również do naruszenia przepisu art. 135 § k.r.o. wynikającego z nieuwzględnienia przez Sąd okoliczności, że powód częściowo dobrowolnie pokrył ciężące na nim alimenty.

Obowiązek alimentacyjny pozwanego względem powodów obejmujący okres od 1 listopada 2008 r. do 30 września 2012 r. w przypadku powódki (47 miesięcy) zamykał się w kwocie 9400 zł. a w przypadku powoda okres od 1 listopada 2008 r. do 30 lipca 2012 r. (45 miesięcy) w kwocie 9000 zł. Skoro pozwany przekazał na rzecz każdego z powodów po 4150 zł. do zapłaty tytułem zaległych alimentów pozostaje na rzecz powódki E. K. (2) kwota 5350 zł. natomiast na rzecz J. K. (1) kwota 4850 zł.

Powyższe kwoty należało zasądzić odstępując od ich rozbicia na poszczególne okresy płatności. Powodowie nie wykazali w jakich okresach powstała wskazana wyżej zaległość alimentacyjna a co za tym idzie kiedy wskazane wyżej alimenty stały się wymagalne.

W pozostałym zakresie apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Podkreślić należy, że w omawianej sprawie strona pozwana nie zakwestionowała faktu wydania wyroku. Wskazane w apelacji (nie potwierdzone) okoliczności odnoszące się do braku stroju urzędowego sędziego nie mogą skutkować jego uchyleciem lub zmianą.

Z kolei przyznając pozwanemu rację co do nie dość wnikliwej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego dokonanej przez sąd pierwszej instancji nie można zgodzić się z poglądem, że dowody przeprowadzone przed tym sądem (a zaoferowane przez strony) nie pozwalały na rozstrzygnięcie o zgłoszonych roszczeniach. Strona pozwana kwestionując fakty wskazane przez powodów oraz przedstawione na ich potwierdzenie dowody winna wskazywać dowody przeciwne. Ograniczając się do kontestowania materiału dowodowego pozostawiła sądowi ocenę dowodów toteż zarzut nieprawidłowej ich oceny może oprzeć jedynie na wykazaniu braku logiki w rozumowaniu, naruszeniu zasad doświadczenia życiowego. Z przyczyn opisanych powyżej argumenty wskazane w skardze apelacyjnej nie pozwalają w omawianej sprawie przyjąć, że na pozwanym obowiązek alimentacyjny nie ciążył w ogóle.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy na podstawie przepisu art. 385 i art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok w punktach pierwszym i drugim zgodnie z treścią sentencji a w pozostałym zakresie powództwo i apelację oddalił.

O zniesieniu kosztów procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie przepisu art. 100 k.p.c. uwzględniając częściowe tylko uwzględnienie żądań zawartych w skardze apelacyjnej oraz biorąc pod uwagę alimentacyjny charakter zgłoszonych roszczeń.